

บันทึกการเล่าเรื่องที่น่าข้อปฏิบัติที่ดีนำไปใช้ในการทำงาน
กิจกรรมถ่ายทอดความรู้ : การทำวิจัย (CoP : Community of Practice)
กลุ่มชุมชนคนทำงาน เรื่อง การเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21
วันจันทร์ที่ 14 ธันวาคม 2558

ผู้เล่าเรื่อง	รายละเอียดของเรื่อง	สรุปความรู้ที่ได้
<p data-bbox="140 667 327 772">ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช</p> 	<p data-bbox="379 600 1232 1601"> ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช กล่าวขอขอบคุณท่านผู้ดำเนินรายการ ผมได้รับการทบทวนให้มาคุยเรื่องการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 ความรู้สึกจริงผมดีใจมากที่จะได้พูดในหัวข้อนี้ เพราะว่าตอนนี้ศตวรรษที่ 21 เราต้องมาทำความเข้าใจกันก่อนว่า มันคือเมื่อไหร่ถึงเมื่อไหร่ คำว่า ศตวรรษที่ 21 ตั้งแต่ปี 2000 ถึง 2100 เพราะฉะนั้น ในตอนนี้เราก็อยู่ในช่วงศตวรรษที่ 21 อยู่แล้ว อย่างในเมืองไทยของเราคนที่เป็นผู้เกี่ยวข้องกับการที่จะเอาความรู้มาเผยแพร่เป็นวิทยากรต่าง ๆ คือ ศ. ดร. วิจารย์ ท่านก็จะพูดไว้เยอะมาก ในส่วนต่าง ๆ เหล่านี้ แต่วันนี้ที่ผมจะมาแนะนำเสนอ มาคุยเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 ผมคิดว่าเราต้องมาดูก่อนว่า ในศตวรรษที่ 21 เราไปถึงไหนกันแล้ว ก่อนอื่นที่ผ่านมาระลอกดูว่า ครูผู้สอนสอนอย่างไรทั่วโลกตอนนี้เขาบอกว่า ในศตวรรษที่ 21 คือ สอนให้น้อยเรียนให้มาก เพราะฉะนั้นครูรุ่นเก่าจะเอาตัวเองเป็นหลัก คือ สอน สอน อย่างตัวเอง จบการสอบภาษาไทยมา 30 กว่าปีแล้ว เรามาดูว่าในปัจจุบันนี้เขาไปถึงไหนกันแล้ว ก่อนอื่นเราต้องมาดูก่อนว่า คำว่าให้ครูลดบทบาทตัวเองลง ในศตวรรษที่ 21 ทั่วโลก ผมขอยกตัวอย่างในสิงคโปร์ เขาบอกว่า ครูอย่างผมอายุขนาดนี้เขาไม่ให้สอนแล้ว ให้ครูเด็กๆ รุ่นใหม่มาสอน แล้วถามว่าครูอย่างผมมีประสบการณ์มา 20-30 ปีทำอะไร ประสบการณ์ทางการสอนเรามองเห็น เราอินไซด์หรือหยั่งรู้หมดแล้ว แต่ว่า เด็กๆ ไม่ว่าจะเรียนในมหาวิทยาลัยอยู่ห่างจากเราเยอะ เทคโนโลยีมันเข้ามาในการเรียนรู้ อย่างเราเรียนเรียนสมัยก่อนคอมพิวเตอร์ก็ไม่มี อะไรก็ไม่มี YouTube ก็ยังเข้าไม่เป็นเลย อะไรต่างๆ เหล่านี้ </p> <p data-bbox="379 1653 1232 2022"> เพราะฉะนั้นสื่อการเรียนรู้มันห่างจากตัวเราๆต้องปรับตัวเอาครูเด็ก ๆ ที่เข้ามา มาอบรมโดยที่เราเอง ซึ่งเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ทางการสอนมาเป็นพี่เลี้ยง มาจับกลุ่ม มาแชร์กัน มาโคกกัน ในส่วนต่าง ๆ เหล่านี้ อันนี้ที่สิงคโปร์นะครับและที่ประเทศอื่น ๆ ที่ผมยกตัวอย่างประเทศสิงคโปร์ เพราะว่าอยู่ใกล้เรานะครับ เพราะฉะนั้นครูเด็กเขาก็จะได้ประโยชน์จากครูผู้ใหญ่ ซึ่งมีประสบการณ์มีอะไรต่าง ๆ ครูผู้ใหญ่ก็จะได้เรียนรู้เทคโนโลยีจากเด็ก ๆ เพราะฉะนั้นเดี๋ยวนี้เขาบอกว่าที่เราไปสอนความรู้เก่า ๆ ที่เรียนมาโลกมันไปถึงไหนแล้วมันล้าสมัยไปแล้ว </p>	<ul style="list-style-type: none"> <li data-bbox="1264 654 1485 788">● คำว่า ศตวรรษที่ 21 ตั้งแต่ปี 2000 ถึง 2100 <li data-bbox="1264 855 1485 1034">● การเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 เทคโนโลยีเป็นสิ่งจำเป็น <li data-bbox="1264 1102 1485 1662">● ครูผู้ใหญ่ สามารถเรียนรู้เทคโนโลยีจากครูเด็กๆ รุ่นใหม่ มาสอนโดยใช้วิธีการแลกเปลี่ยนความรู้ให้ครูผู้ใหญ่ เล่าประสบการณ์การแก้ปัญหาในการทำงาน ครูเด็กสอนเทคโนโลยีได้ ความภูมิใจทั้งคู่

ผู้เล่าเรื่อง	รายละเอียดของเรื่อง	สรุปความรู้ที่ได้
	<p>แต่ครูผู้ใหญ่มีประสบการณ์แต่ความรู้ทางเทคโนโลยีมันน้อย อย่างผมไม่ค่อยมีความรู้ทางด้านเทคโนโลยีเลยแต่ผมมีความรู้ว่าผมมองออกเลยว่า เราจะออกแบบการเรียนการสอนอย่างไร เพื่อที่จะให้เด็กเราได้จุดประสงค์ในส่วนต่าง ๆ เหล่านี้ เพราะฉะนั้นประเด็นแรกที่บอกว่าเราจะก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 เราดูเพื่อนบ้านของเรา นะครับ แล้วเราดูว่าครูของเขาเขาจัดการอย่างไรในประเทศที่เขาเจริญแล้ว เพราะฉะนั้นตัวครูเป็นอันดับแรก ผมคิดว่าในการจัดการเรียนการสอน ไม่ว่าจะพัฒนาให้ได้อย่างไร ตามประสบการณ์ของผมอย่างหลักสูตรของไทยเรานะครับเปลี่ยนมาตั้งแต่ 2503 จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ใช้ 2551 ถ้าครูไม่เปลี่ยนอย่างอื่นล้มเหลว ผมคิดว่าอย่างนี้นะครับ</p> <p>ฉะนั้นครูต้องเข้าใจตัวเราเองว่า เราไม่ใช่พระเอกแล้ว เราเป็นผู้จัดการ หรือเป็นโค้ช เป็นผู้วางแผนว่าในการเรียนการสอนเราต้องการการเรียนการสอนแบบไหน ไม่ใช่เราเป็นเลกเชอร์อย่างเดียวเราต้องจัดการเรียนการสอนให้เด็กมีการเรียนรู้มากที่สุดนะครับ ให้เด็กปฏิบัติมากที่สุดเหมือนกับคำพูดที่ว่า Learning by doing คือ เรียนโดยการกระทำ นะครับ แต่เรียนโดยการกระทำก็เป็นส่วนหนึ่ง เพราะฉะนั้นวิธีการเรียนการสอนมีหลายรูปแบบแต่ที่เราเองในมหาวิทยาลัยบางคนบอกว่าเด็กมันเยอะเราก็ต้องเลกเชอร์จริงๆ แล้วถ้าเราดูในพีระมิดทางการศึกษา การเลกเชอร์มันอยู่ข้างบนเลยนะครับคือจุดที่ควรจะต้องใช้น้อยที่สุด แต่ว่าเรามาใช้มากที่สุด เพราะฉะนั้นในประเด็นแรกเราจะต้องปรับความรู้สึกปรับทัศนคติของตัวครูผู้สอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่มีอายุเยอะ ประสบการณ์เยอะก็คิดว่าตัวเองเก่ง พยายามที่จะเอาความรู้ของตัวเองไปยึดเยียดให้แก่เด็ก แต่เด็กเขาคนละยุคคนละสมัยกับเราแล้ว เรามีเทคโนโลยีที่ทันสมัย ผมพูดอย่างเบาๆว่า เราสอนเด็ก ผมเคยไปสอนโรงเรียนกวดวิชาที่เป็นชั้นนำ พอสอนปุ๊บเด็กมันก้มมองถ้าเราไปว่าเด็กว่า เธอไม่ตั้งใจ หารู้ไม่ว่าเด็กนั้นเขาตรวจสอบเราแล้วว่าเราพูดนะถูกต้องไหม เพราะฉะนั้นเขาเข้า Google เขาเข้าอะไรต่ออะไร ตรวจสอบดู ความรู้เขามันแล่นไปไกลกว่าที่คิดนะ</p> <p>ฉะนั้นอาจารย์เองอย่างคิดว่าตัวเองมีประสบการณ์หลาย ๆ ปี แล้วเอาอันนี้ไปใส่ให้เขา นะครับ เพราะฉะนั้นอาจารย์ต้องปรับทัศนคติก่อน การจะจัดการเรียนรู้ อะไรต่าง ๆ ต้องปรับทัศนคติของตัวเองก่อนว่าตอนนี้มันเปลี่ยนยุคเปลี่ยนสมัยไปแล้ว เราต้องวางแผนให้เขาที่นี้เราจะวางแผนอย่างไรเดี๋ยวเราจะคุยกัน เดี่ยวในรอบสองผมจะมีตัวอย่าง ในฐานะที่ผมสอนภาษาไทยผมจะพูดถึงการสอนภาษาไทยของผมในการจัดการเรียนรู้ของเด็กที่เน้นกระบวนการเราจะต้องทำอย่างไร ควรจะได้อะไร</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● การจะก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ต้องศึกษาการเรียนการสอนของประเทศเพื่อนบ้านประกอบด้วยเพื่อจะได้เทียบวิธีการเรียนการสอนที่ได้ผลดี ● ตัวครูเป็นอันดับแรก ที่ต้องปรับทัศนคติเปลี่ยนการสอน ถ้าครูไม่เปลี่ยนอย่างอื่นล้มเหลว ● ครูต้องเป็นผู้จัดการ หรือเป็นโค้ช เป็นผู้วางแผนว่าในการเรียนการสอน ● ครูต้องจัดการเรียนการสอนให้นักศึกษามีการเรียนรู้มากที่สุด ● ครูให้นักศึกษาปฏิบัติมากที่สุด เหมือนกับคำพูดที่ว่า Learning by doing

ผู้เล่าเรื่อง	รายละเอียดของเรื่อง	สรุปความรู้ที่ได้
	<p>ไม่ใช่เราสอนตามเนื้อหาเราควรจะต้องสอนตามจุดประสงค์แล้วก็วางอันนี้ไว้เด็ก</p> <p>ประเด็นที่สองตัวของครูเองผมคิดว่าจะต้องเป็นคนที่มีใจเมตตา ถ้าเราจะจัดการเรียนการสอน ถ้ารุ่นเก่า ๆ ยึดตัวเราเองเป็นหลักก็คือ ไม่ได้นะเธอ ให้งานเธอต้องเข้มงวดเพราะฉะนั้นเด็กจะไม่เกิดการเรียนรู้ เพราะฉะนั้นการมีเมตตา เป็นกันเองกับเขา อย่างบางคนถามว่าทำยังไง เราอยู่ห่างจากเด็กเยอะ เราก็ลดอายุเราซิ ลดได้ไหม ได้ นะครับ สบายๆ สอนกับเด็กบางที่เราก็คิดว่าในบางบทบาทเราก็คือเป็นเพื่อนของเขาในชั้นเรียน เป็นพี่ของเขา เราดูตามอายุ เขาจะมีความรู้สึกว่าสนิทสนม มีความเป็นกันเองกับเรา กล้าแสดงความคิดเห็น เราบอกว่าให้เด็กแสดงความคิดเห็นกับเรา เราบอกว่านี่เธอทำไม่ส่ง ทำไม่อย่างโน้นอย่างนี้ เด็กที่ไหนละจะมาแสดงความคิดเห็นกับเรา เพราะฉะนั้นตัวครูมีบทบาทสำคัญ ความเป็นกัลยาณมิตรต่อตัวลูกศิษย์ของเรามันฉวยมันประกายออกมาเด็กก็รู้ อันนี้ผมคิดว่าเป็นเรื่องสำคัญ ต่อไปในการจัดการเรียนการสอนตัวครูละ อย่างที่ผมบอกนะครับว่า เราต้องทำตัวเป็นเหมือนโค้ช เป็นเหมือนผู้จัดการ ขอถามในที่ประชุมก่อนนะครับ ถามว่า โค้ชฟุตบอลเล่นฟุตบอลไม่เป็น เป็นโค้ชได้ไหมครับ อาจารย์อรุณบอกได้ อาจารย์บางท่านบอกไม่ได้ อันเป็นการถามความคิดเห็นนะครับ ไม่ใช่อาจารย์ก็บอกไปเลยนะว่าได้ การแสดงความคิดเห็นเป็นการดีเบสกันในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ไม่ใช่เราบอกขึ้นมาเลยนะครับ ทีนี้การเป็นโค้ชฟุตบอลก็เหมือนกับเราเป็นครูเขา ถามว่าเราไม่เคยเล่นฟุตบอลเป็นโค้ชได้มั๊ย ก็ได้ น่าจะได้นะ น่าจะได้เห็นมะ แต่ถ้าเราเป็นโค้ชฟุตบอลแล้วเราเคยเป็นอดีตแชมป์ทีมชาติ โอ้โฮ เป็นไงครับ น่าเชื่อถือใช่ไหมครับ เรามองรู้</p> <p>เพราะฉะนั้นครูเองเราก็ต้องมีความชำนาญเชี่ยวชาญ รู้อะไรรู้กระจ่างแต่อย่างเดียว แต่เชี่ยวชาญเถิดจะเกิดผล เห็นไหมครับคนไทยเราสอนอย่างนั้น เพราะฉะนั้นถ้าเกิดครูมีความรู้ในเรื่องนั้นจริง ๆ เคยทำ ประกวดสุนทรพจน์ชนะ เด็กศรัทธาเลย สอนสุนทรพจน์ เขียนกลอน ประกวดกลอนชนะ ถ้าเราไม่เคยชนะ แต่ถ้าเราเป็นครูสอนเด็กก็เชื่อเรา ต่อไป การวางแผนในการสอนเราจะต้องคิดนะครับว่า สมมติว่า เราจะสอนเรื่องอะไร สักเรื่องหนึ่งดีละ เรื่องการเขียน ร้อยกรองก็แล้วกันนะครับ เราไม่ต้องไปบอกเขาหรือกว่า ร้อยกรองจะต้องมีกฎมีอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ นะครับ อันนี้เป็นการยึดเหยียดความรู้ให้เขา อย่างง่าย ๆ อย่างนี้เราให้เขาฟังเพลงสักเพลง ลองดูซิครับว่าเพลงนี้มันต่างจากคำพูดยังไง ให้เขาลองช่วยกันคิดดูนะ หรือมีบทประพันธ์ให้เขา ดูซิว่ามันต่างจากที่เขียนยังไง อันนี้กรณีที่เขาไม่รู้เลย</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● ครูจะต้องเป็นคนที่มีใจเมตตาเป็นกันเองกับนักศึกษา จะเกิดการเรียนรู้ จะกล้าแสดงความคิดเห็นสอน ● ครูก็ต้องอยู่ในบทบาทเพื่อนกับนักศึกษานักศึกษา จะมีความรู้สึกสนิทสนม มีความเป็นกันเองกับเรา ทำให้กล้าแสดงความคิดเห็น ● ครูต้องมีความชำนาญเชี่ยวชาญมีความรู้ในเรื่องนั้นจริง ๆ

ผู้เล่าเรื่อง	รายละเอียดของเรื่อง	สรุปความรู้ที่ได้
	<p> อย่างที่ผมสอนเด็กต่างชาติ เขาจะค่อยๆดู อย่างศัพท์วิชาการ เราเรียกว่าสอนแบบอุปนัย ไม่ใช่สอนแบบนิรนัย นิรนัยคือการบอกไปเลย อย่างเช่นบอกว่า คำนามคือคำที่เรียกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ นักศึกษาก็จดไป แต่ถ้าเราสอนแบบสมัยใหม่เราจะไม่พูดอย่างนี้ นักศึกษาลองยกตัวอย่าง คำอะไรมาซิ อาจารย์ลองยกตัวอย่างสักคำ มีอาจารย์ยกตัวอย่าง ดังนี้ แมว ดอกไม้ ทานตะวัน ชิงช้าสวรรค์ ความงาม เห็นไหมครับ อย่างนี้แต่ ละคนยกตัวอย่างมา อ้าวนักเรียนลองช่วยกันมาจัดกลุ่มซิว่าจะจัดยังไงได้บ้าง นักศึกษาก็ลองจัดกลุ่มดูนะครับ อ้าวเธอจะจัดอย่างไร แมวไปอยู่กับอะไร ความงาม หรืออะไรต่าง ๆ เหล่านี้ให้เขาได้ทำในสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ อันนี้คือเบื้องต้นนะครับ ในการสอน หรือถ้าในการสอนนักศึกษาของเรา สอนแบบการระดมสมอง ลองดูนะครับว่า ถ้าสมมติว่าเราลองวาง จุดประสงค์ว่า นักศึกษาสามารถที่จะคิดเป็นเราจะสอนอย่างไร เราจะบอกเขาว่า ความคิด การคิดแบบพิจารณาไตร่ตรอง การคิดอะไรแบบต่าง ๆ เหล่านี้มันเป็นอย่างไร เราต้องเป็นโค้ชนะครับ คือเราต้องสร้าง สถานการณ์ ครูเหนื่อยในการเตรียมการสอน ยกตัวอย่าง เช่น ให้ อภิปรายจากสถานการณ์ต่อไปนี่ ขณะนี้โลกกำลังใกล้ถึงจุดแตกแล้ว ท่าน มีเวลาอีก 1 ชั่วโมง จะเตรียมคน อพยพคน ในหมู่บ้านไปสร้างอาณาจักร บนดาวดวงใหม่ ลองเลือกกันดูนะครับ คือในลักษณะอย่างนี้ เด็กก็ต่าง คนต่างทำ มีความคิดเห็นของตัวเอง แล้วเราก็มาอภิปราย สร้าง สถานการณ์หลาย ๆ อย่างแล้วแต่จุดประสงค์ของเรา หากเป็นเด็กเล็กเราก็ปรับไปได้ บางครั้งสื่ออย่างเดียวกัน เราตั้งจุดประสงค์ได้ต่างกัน </p> <p> ฉะนั้นให้เด็กเขาทำให้มาก อย่างตอนนี้ถ้าเราไปสัมผัสในโรงเรียน มัธยม อย่างที่ท่านประธานบอกว่า กระทรวงศึกษาธิการมีโรงเรียนนาร่อง ต่าง ๆ ที่เข้าไปสัมผัสก็ทำได้แล้ว แต่ว่ามหาวิทยาลัยของเราที่รับช่วง ต่อมาเรามาบรรยายเป็นส่วนใหญ่ เราไม่ได้กระตุ้นให้เด็ก ศาสตราจารย์ วิจารณ์ บอกว่า ถ้าเราสอนแบบนี้ต่อไปในวันข้างหน้าเด็กเราจะโง่กันทั้ง ประเทศ อันนี้ผมเอาคำพูดของท่านมานะครับ เพราะฉะนั้นเราต้องสอบ แบบให้คิด ให้วางแผน ไม่ใช่สอนแบบให้จำ คนในสมัยก่อนเราคิดว่า จำ มากก็เก่งมาก เพราะฉะนั้นในการวัดผล คือ ความรู้ ทักษะ จิตพิสัย แต่ ตอนนี้เราวัดความรู้มาก เรามีสอบมิตเทอม สอบ final ทักษะที่จะ เกิดขึ้น ที่เด็กจะต้องไปทำ เพราะฉะนั้นในห้องเรียนเราจะต้องวาง แผนการจัดการเรียนรู้ให้ดี ๆ </p>	<ul style="list-style-type: none"> ● ในการสอน ต้องวาง จุด ประสงค์ ว่า นักศึกษาสามารถที่จะ คิด เป็น แบบ ไหน อย่งไร ● ครู ต้อง สร้าง สถานการณ์ ต้องเป็น โค้ชให้นักศึกษาระดม สมอง อภิปราย สถานการณ์ เพื่อฝึกใช้ ความคิด การคิดแบบ พิจารณาไตร่ตรอง การคิดแบบต่าง ๆ

ผู้เล่าเรื่อง	รายละเอียดของเรื่อง	สรุปความรู้ที่ได้
	<p>ผศ.ปราโมทย์ กล่าวว่า เมื่อสักครู่นี้ผมได้พูดในเรื่องต่างๆ ไปเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ว่า ครูควรจะมีบทบาทอย่างไร เขาบอกว่าการเรียนการสอนที่ดี เราต้องทำเป็นตัวอย่าง ผมเสนอว่าเราควรมีการทำเวิร์คช็อป ถ้าเราเห็นอันนี้เป็นเรื่องสำคัญนะ ครับ เพราะว่า การปฏิบัติมันจะเข้าถึง เราสอนเราจะมาพูดอย่างเดียว ไม่ได้ ผมจะคุยเพิ่มเติมอีกนิดหน่อย แล้วเดี๋ยวเราลองมาดูว่า การเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการหรือว่าให้เด็กคิดเราจะทำอย่างไร เมื่อสักครู่นี้ที่อาจารย์บอกว่า เราควรจะไปในเรื่องที่มันเป็นสิ่งเก่าดี แต่ถ้าเราสมมติว่า เรื่องของจิตพิสัยเรามีการวัดผล วัดในการเรียนรู้ ในความรู้ ในทักษะ ในจิตพิสัย จิตพิสัยถ้าบอกว่าเด็กไม่ตรงเวลาเราจะเพิ่มหรือตัดคะแนน ถ้าเราถามความคิดเห็นของเขาว่า ในจิตพิสัย 5 คะแนน นักศึกษาคิดว่าเราจะให้คะแนนเต็มเมื่อนักศึกษาทำอย่างไร ให้เขามีส่วนในการกำหนดเราไม่ตั้งเองว่า เธอต้องมาตรงเวลานะ แต่จริง ๆ แล้ว นักศึกษาส่วนใหญ่เขาก็จะต้องบอกในสิ่งที่เป็มาตฐาน แต่ว่าเขาจะมีความรู้สึก ว่า สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เขาเป็นผู้บอกเองนะ แล้วเขาจะต้องทำตามเงื่อนไข แต่ถ้าเราไปบอกเขาเหมือนกับว่าเป็น การบังคับเขา อันนี้ ในความรู้สึกของผมนะ ถ้ามว่าดีไหม ดี จิตพิสัย ทักษะ ในสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ หรือแม้แต่กลิ่นตัวที่เราคุยกัน เมื่อตอนผมอยู่ ป.6 สมัยก่อนนี้ ครูประจำชั้นเรียนผมมาบอกว่า ครูมีอะไรจะคุยกับเธอ เด็กผู้ชายเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นก็จะมีเหงื่อเยอะนะ มันก็จะมีกลิ่น เธอกลับบ้านไปนะใช้ สารส้ม ผมก็ไม่รู้จักหรือว่า สารส้มมันเป็นอย่างไงแต่ก็ใช้ ผศ. ปราโมทย์ กล่าวว่า แต่ในลักษณะนั้นผมก็คิดว่า มันก็ดีนะครูเป็นคนบอกเรา เราเป็นเด็ก ๆ แต่ถ้าสมมตินะครับ เราเอาสถานการณ์นี้มา แล้วก็ให้มาช่วยกัน ในการวัดผลนักศึกษาเราจึงมีทั้ง ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● การเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการ ให้นักศึกษาเป็นผู้กำหนดเงื่อนไข ข้อตกลงในการเรียนการสอน จะได้รับความร่วมมือจากนักศึกษาที่เป็นผู้กำหนดเงื่อนไขด้วยตนเองมากกว่าครูกำหนดให้

วาทะเด็ด

- ครูต้องเข้าใจตัวเราเองว่า เราไม่ใช่พระเอกแล้ว เราเป็นผู้จัดการ หรือเป็นโค้ช เป็นผู้วางแผนในการเรียนการสอน
- ไม่ใช่ว่าครูเลิกเซอร์อย่างเดียวนะ ครูต้องจัดการเรียนการสอนให้เด็กมีการเรียนรู้มากที่สุด
- ให้เด็กปฏิบัติมากที่สุดเหมือนกับคำพูดที่ว่า Learning by doing

ผู้เล่าเรื่อง	รายละเอียดของเรื่อง	สรุปความรู้ที่ได้
<p data-bbox="140 197 320 293">รศ.แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย</p> 	<p data-bbox="370 197 1222 947"> รศ.แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย กล่าวว่า โจทย์ที่ได้มาก็คือ การเรียนการสอน ทักษะแห่งอนาคต ในศตวรรษที่ 21 ต้องขอบคุณอาจารย์ นัฐธิยา ที่ช่วยหาเอกสารให้ เป็นการศึกษจากอเมริกา คือ เขาฟังความเห็นจากผู้ประกอบการที่จ้างบัณฑิตไปทำงาน จะพูดแค่กรอบก่อนแล้วกัน แล้วเดี๋ยวจะเอาเนื้อที่ตัวเองมีประสบการณ์ไปใส่ในกรอบอีกทีหนึ่ง เขาเน้นทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม เช่น ความคิดสร้างสรรค์ แก้ปัญหาให้เป็น สื่อสาร และร่วมงานกับคนอื่นได้อย่างเข้าใจตรงกัน ทักษะชีวิตและการทำงานปรับตัวยังงี้ เรียนรู้ข้ามวัฒนธรรมยังงี้ ทักษะด้านสารสนเทศ สื่อเทคโนโลยีทั้งหลายที่พูดไปให้ผ่านกระบวนการ อ่าน เขียน และคำนวณ แต่ในความเห็นส่วนตัวก็คือว่า อยากให้มีการพูดและฟังด้วย ก็คือ ไม่ใช่แค่อ่านและเขียนอย่างเดียว เพราะจริงแล้วโลกในศตวรรษหน้ามันควรจะต้องสื่อสารทั้ง 4 ด้านให้ชัดเจน นอกจากนี้ก็มีความรู้เชิงบูรณาการ คือหมายถึงว่า ทั้งสุขภาพ สิ่งแวดล้อม สิทธิพลเมือง เศรษฐกิจอะไรทั้งหลายแหล่ ตรงนี้เขาเอาเศรษฐกิจไปไว้อันแรก </p> <p data-bbox="370 987 1222 1585"> ส่วนตัวแล้วคิดว่าเอาเศรษฐกิจไปไว้ข้างหลังสุดเลย จะเอาเรื่องของสุขภาพ สิ่งแวดล้อม สิทธิพลเมืองมาไว้ข้างหน้าก่อนดีกว่าเพราะว่าถ้าข้างหน้าเราทำได้ดีจริงเศรษฐกิจจะติดตามมา ตอนนี่โลกทุกวันนี้ที่มันวุ่นวายอยู่ก็เพราะว่า เราไปเอาเรื่องเศรษฐกิจนำหน้ามาก่อน นอกจากนี้ก็มีคุณลักษณะด้านการทำงาน การปรับตัว ภาวะผู้นำ คุณลักษณะด้านการเรียนรู้ ซินาตัวเองได้ ตรวจสอบการเรียนรู้ตัวเองได้ คุณลักษณะด้านศีลธรรม มีความเคารพผู้อื่นใหม่ ซื่อสัตย์ใหม่ อันนี้อย่างที่บอกนะค่ะ เป็นโครงที่เขาสร้างเอาไว้ ตอนนี่ก็จะเอาเนื้อหาที่ตัวเองสอนวิชาความสัมพันธ์ด้านไทยจีน ขออนุญาตยกตัวอย่างเฉพาะวิชานี้ จะว่าไปแล้วก็เป็นวิชาที่เกิดใหม่ในมหาวิทยาลัย ของที่อื่นไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามีวิชานี้หรือเปล่า คือเป็นสิ่งที่ทางผู้ใหญ่เอง เขาก็ให้ความสำคัญในฐานะที่เราเป็นมหาวิทยาลัยด้านคนจีน </p> <p data-bbox="370 1626 1222 1890"> เพราะฉะนั้นงานที่ให้นักศึกษาทำ ก็จะเป็น ที่ย้ำเสมอแล้วก็ถือว่าเป็นงานใหญ่ที่ให้เด็กเรียนรู้ด้วยตัวเอง และลอกกันไม่ได้ก็คือ ให้ทำสาแทรก และเขียนประวัติชีวิตการต่อสู้ของบรรพชนตัวเอง คือตระกูลไหนก็แล้วแต่ คุณต้องเลือก Hero มาสัก 1 คน แล้วก็ไปสอบถาม ความรู้ที่คุณจะได้ ได้จากการสอบถามญาติผู้ใหญ่ </p>	<ul style="list-style-type: none"> <li data-bbox="1233 197 1509 907">● การเรียนการสอน ทักษะแห่งอนาคต ในศตวรรษที่ 21 เน้นทักษะ การเรียนรู้ และ นวัตกรรม ทักษะชีวิต และการ ทำงาน ปรับตัว เรียนรู้ ข้าม วัฒนธรรม ทักษะ ด้านสารสนเทศ สื่อ เทคโนโลยี ผ่านกระบวนการ อ่าน เขียน และ คำนวณ <li data-bbox="1233 969 1509 1731">● จุดประสงค์ที่ให้ งาน นักศึกษา ต้อง การ ให้ นักศึกษาเรียนรู้ ด้วยตัวเอง ฉะนั้น งานที่ออกแบบไว้ จะไม่สามารถลอก กันได้ เช่น ให้ทำ สาแทรกครอบครัว และเขียนประวัติ ชีวิตการต่อสู้ของ บรรพชนตัวเอง ต้องเลือก Hero มา 1 คน แล้วไป สอบถาม ความรู้ จากญาติผู้ใหญ่

ผู้เล่าเรื่อง	รายละเอียดของเรื่อง	สรุปความรู้ที่ได้
	<p>เราไม่ได้บอกว่าคุณต้องมีเชื้อสายจีน คือ ไม่ต้องจำเป็นตามคำอธิบายวิชา ที่เป็นวิชาเกี่ยวกับเรื่องไทยจีน เพราะทุกครอบครัวย่อมจะต้องมีบรรพชนที่เป็นตัวอย่างของตัวเองอยู่แล้ว จะเชื้อแขก เชื้อจีน เชื้อมอญ ก็ทำได้ทั้งนั้น เราได้พบว่านักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์มาก จากที่เมื่อกี้ในโครงที่พูดไป บางคนทำสาหรerkมาแบบ Pop up มาเลย ทำตัวตุ๊กตุนตุ๊กตาแสดงสมาชิกในครอบครัวออกมาให้เราเห็นจริง หน้าตาจะเขียนไม่เหมือนแต่อย่างน้อย รู้สึกว่าเขามีการสร้างสรรค์ บางคนก็ทำแผนภูมิต้นไม้เป็น ก็ทำต้นไม้แตกกิ่งก้านสาขาเป็นลูกเป็นหลาน คือคำว่า family tree คำนี้ใช้ในเทียบกับสาหรerk เราพบว่านักศึกษาเขาแก้ปัญหาเป็น เวลาคุยกับผู้ใหญ่ในบ้าน ถ้าเกิดผู้ใหญ่พูดเรื่องซ้ำซาก วกวน เพราะว่าคนแก่ส่วนใหญ่เขาจะพูดเรื่องวกวนๆเล่าซ้ำเล่าซาก คือเขาก็จะต้องอดทนแล้วก็แก้ปัญหาเป็น มีศิลปะที่ว่า อันนี้เล่าซ้ำแล้วนะจะทำยังไงดีที่จะได้เรื่องใหม่ ๆ ขึ้นมา หรือตอนนี้ผู้ใหญ่ยังไม่อยู่ในอารมณ์จะเล่าจะทำยังไงดี คุยกับเด็กเหมือนกันว่า ถ้าเขาทำงานนี้ดี ๆ คุณอาจจะได้มรดกเพิ่มก็ได้ หมายถึงถ้าทำงานชิ้นนี้ให้ดีสนใจคนในครอบครัว สนใจใ้ถามชีวิตปู่ย่าตายายอะไรพวก อากง อาม่า ผู้ใหญ่หุติงจะทำยังไง ไปแก้ปัญหาเอาเองว่าจะทำยังไงดี หรือรอคอยได้เพราะบางทีเราจะเห็นว่าเด็กสมัยนี้ขาดคุณลักษณะที่ว่า เด็กไม่ค่อยคอย ต้องฝึกให้รอได้ฝึกให้อดทน</p> <p>เราคงต้องยอมรับว่าเด็กสมัยนี้มีความอดทนน้อยมาก เด็กบางคนที่วิตกกังวลเพราะคิดว่าครอบครัวตัวเองไม่สมบูรณ์ คือจากสิ่งที่เห็นก็คือว่า หลาย ๆ ครอบครัวบอกว่า พ่อแม่หย่าขาดกัน อันนี้เราก็พูดกับเขาไว้ล่วงหน้าเลยว่า หากมีปัญหาเรื่องนี้ให้มาคุยกับเราหลังไมค์ เพื่อช่วยกันแก้ปัญหา เพราะว่าเราต้องพูดไปตามความเป็นจริง หมายถึงว่า ในแต่ละครอบครัว มันไม่มีครอบครัวไหนสมบูรณ์แบบหมด ให้เขาสามารถที่จะเผชิญกับความจริงของชีวิต ซึ่งตรงนี้ก็อาจจะช่วยลด หรือลบปมในใจของเขาได้ด้วย อีกประเด็นหนึ่งคือมีนักศึกษาประมาณ 0.1 % ที่ฟังเวลาเราพูดตรงแล้วไม่เข้าใจ ไปลอกประวัติคุณธานินทร์ เจียรนวนนท์ มา ไปลอกเอาประวัติคุณชิน โสภณพนิช มา เราก็ถามว่า ถ้าคนคนเขาอยู่ในสาหรerkคุณครูไม่ว่าอะไร คือบอกว่า งานพวกนักศึกษาไปลอกกันไม่ได้ แต่ก็คิดว่าถ้าทำไปเรื่อย ๆ เด็กอาจจะรู้แกวหรืออาจจะไปอ่านประวัติ หรือไปอ่านนิยายอะไรมาสักเรื่องหนึ่งแล้วก็มายัดเยียดตัวละครให้กันได้ งานของนักศึกษา เอาเป็นว่าหลายคนแล้วกัน พออ่านไปแล้วต้องเขียนกลับไปว่า เราเสียเอกราชในการใช้ภาษาไทยไปแล้วตั้งแต่เมื่อไหร่ คือมันเห็นข้อบกพร่องมากมายกองจริง ๆ แล้วงานชิ้นเราจำเป็นต้องตรวจอย่างละเอียด ก็คือว่า อ่าน อ่านอย่าง concentrate</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● นักศึกษาสามารถคุยกับครูหลังไมค์ครูต้องเปิดโอกาสให้กับนักศึกษaprึกษาเป็นการส่วนตัวได้เสมอเพื่อให้นักศึกษามีที่ปรึกษาหรือที่เลี้ยงคอยแนะนำเส้นทางการศึกษาของตนเอง ● ครูจำเป็นต้องตรวจงานอย่างละเอียดและอ่านงานอย่าง concentrate

ผู้เล่าเรื่อง	รายละเอียดของเรื่อง	สรุปความรู้ที่ได้
	<p>ด้วย แล้วก็ให้ข้อคิด คือจริง ๆ เป็นคนที่ชอบอ่านประวัติ ชีวิตของคนอยู่แล้ว ก็ถือว่างานของนักศึกษาแต่ละคนให้ความรู้กับเราทั้งนั้นเช่นว่า เขาอาจจะเล่าว่า แม่ตอนเด็ก ๆ ตาก็บยายไปทำงานไม่รู้จะเลี้ยงแม่ยังไง ก็เลยต้องเอาแม่ไปที่นาด้วย ขุดหลุมต้น ๆ ไว้ใกล้ที่นาแล้วก็ให้ลูกลงไปคลานเล่น อันนี้เป็นวิธีเลี้ยงเด็กของคนสมัยก่อนที่เป็นคนต่างจังหวัด แล้วก็ทำให้เรารู้ว่า ผู้ปกครองของเด็กหลายคนเป็นแรงงานอพยพที่มาทำงานที่สมุทรปราการ ใต้เข้ามา ตั้งแต่เป็นคนงานก่อสร้าง ก็ค่อย ๆ พัฒนาตัวเองจนมามีกิจการของตัวเองคือเด็กพอเราให้เขาทำงานพวกนี้ หลายคนเองเขาเขียนกลับมาตอนเขาประเมินเรา บอกว่าเขาดีใจที่ได้ทำงานชิ้นนี้ เพราะว่ามันทำให้เขารู้ว่าพ่อแม่ลำบากยากเย็นขนาดไหนกว่าจะทำให้ครอบครัวเดินทางมาถึงจุด ๆ นี้ จริง ๆ พวกนี้มันก็จะเป็นตัวอย่งที่เสริมจากสิ่งที่อยู่ในคำอธิบายรายวิชา เพราะว่าเราก็จะมี คำอธิบายรายวิชาที่จะพูดถึงประวัติการอพยพของคนจีนที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทย มาใช้ชีวิตกลมกลืนยังงัยกับคนไทย ประเพณี วิถีชีวิต เป็นยังงัย</p> <p>วิชานี้สิ่งที่ให้ข้อคิดแล้วก็ย้ำกับนักศึกษาเสมอว่าการอยู่ร่วมกับคนต่างวัฒนธรรมอย่างเข้าใจแล้วก็ไม่รังเกียจเขาแต่พยายามหาสาเหตุว่าเพราะอะไรเขาถึงเป็นอย่างนั้น เช่น ทำไมคนจีนถึงเค็มถึงงกนัก มันเป็นเพราะว่าเขาเคยอดอยาก ยากแค้นก่อน หรือทำมัยเขาถึงได้เกิดอาการที่ ขอประทานโทษนะค่ะ เขาจะชอบขากอยู่เสมอ โดยสภาพอากาศจากประเทศดั้งเดิมของเขามันทำให้เขาติดนิสัยอะไรพวกมา หรือทำมัยเขาต้องอาบน้ำแบบคนจีนเข้าเมืองใหม่ ตั้งแต่เมื่อมาอยู่ประเทศไทย วันแรกเลยตั้งแต่มาอยู่ประเทศไทย เขาต้องต้มน้ำรดตัวตอนตี 4 ทุกวันเป็นเวลา 3 ปี ต้องทำทุกวันคือถ้าไม่ทำทุกวันเขาจะเป็นโรคร้อนในแล้วก็จะเจ็บป่วย คือสิ่งเหล่านี้ มันสะท้อนถึงความอดทนต่อว่า ถ้าหากว่าเขาไม่ทำแบบนี้แม้ว่าจะอากาศหนาวแค่ไหนเขาก็ต้องต้มน้ำรดตัวให้ไอร้อนออก คือเขาจะเป็นโรคร้อนใน</p> <p>ขออนุญาตพูดไปถึงนักศึกษาชาวจีนด้วยแล้วกันนะค่ะ เพราะว่าเรากำลังพูดถึงเรื่องของสุนามัย เรื่องของจีนอาบน้ำ อันนั้นเป็นจีนอพยพเมื่อสักร้อยกว่าปีที่แล้ว นักศึกษาชาวจีนขอสารภาพเลยว่า บางครั้งเขามาคุยด้วยเราต้องถอยห่างเขาเหมือนกัน ซึ่งตรงนี้ก็ต้ออธิบายให้เขาฟัง ให้เขาปรับตัว เพราะว่า มันเป็นสุนอมัยของตัวเองเขาและตัวเราด้วยถูกไหมค่ะ</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● ให้นักศึกษาทำความเข้าใจคนต่างวัฒนธรรมโดยวิธีการการศึกษาหาสาเหตุว่าเพราะอะไรเขาถึงเป็นอย่างนั้น

ผู้เล่าเรื่อง	รายละเอียดของเรื่อง	สรุปความรู้ที่ได้
	<p>คือต้องหาโอกาสที่จะต้องอธิบาย อันนี้ไม่ได้เป็นเรื่องที่ดูถูกวัฒนธรรม แต่ว่ามันสุขภาพ เหมือนอย่างที่ยกข้อมือว่าเป็นสุขภาพของเราด้วยของเขาด้วย คือเขาจะใส่เสื้อย้วยมาเรียนเราไม่ว่าอะไรเลยเพราะว่า บ้านเมืองเขาต้องประหยัด อันนี้ไม่ได้ว่ากัน ขอกลับมาที่วิชาที่สอนนักศึกษาไทยนะค่ะ ความสัมพันธ์ด้านไทยจีนเราจะทิ้งประเด็นให้นักศึกษาคิดทบทวนตัวเองเสมอ ในฐานะที่มฉก.เติมโตมาจากงานเก็บศพ ก็คือ ขณะเก็บศพได้ฮ่องกง เป็นภาระงานที่ไม่มีใครอยากทำ เมืองไทยเมื่อร้อยกว่าปี บอกกับเขาบอกว่าคุณมีเพื่อนต่างมหาวิทยาลัยจะของรัฐบาลหรือเอกชนก็ตาม บอกว่าเรานะเติบโตมาจากขณะเก็บศพได้ฮ่องกง อธิบายให้เพื่อนฟังด้วย ให้เขาเข้าใจ ไม่ใช่รู้อะไรสิ่งๆ กลางๆ แล้วก็ไปอธิบายอะไรแบบขาด ๆวินๆ อะไรแบบ คือรู้อะไรต้องรู้ให้ชัดเจน ตอบคำถามได้ มีเหตุมีผล ยอมรับว่าตัวเองอดทတ်ที่จะอ่านและก็วิจารณ์งานของแต่ละคนอย่างตั้งใจแล้วเรารู้ว่า เวลาเราคืนงานเขาเขาจะพยายามมองหาว่าเราวิจารณ์อะไรเขา บางคนเราอาจจะวิจารณ์ในเวลาที่เราเขียนไม่ได้ เขาก็จะมาถามว่าทำไมไม่เขียนให้เขาบ้าง คือเด็กเขาต้องการความละเอียดจริง โดยเฉพาะงานแบบนะค่ะ อาจจะโชคดีตรงที่ว่าเราสอนวิชาที่มันเกี่ยวกับเรื่องของสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งมันเกี่ยวข้องไปในทุกมิติ จะไปพูดเรื่องอะไรยังไงก็ได้ เรื่องพระเจ้าตากสินก็ได้</p> <p>รศ.แสงอรุณ กล่าวว่ที่อาจารย์นัฐธียาให้เอกสารมา ก็พยายามเน้น กิจกรรม คือ อย่างที่ว่า <u>ครูก็ต้องไม่มาเป็นพระเอกนางเอกและต้องให้เด็กทำกิจกรรมให้เยอะ</u> กิจกรรมจะทำให้เกิดทักษะ แต่ถ้าเราตั้งคำถามว่า เท่าที่ผ่านมา ๆ มา เราเห็นเด็กทำกิจกรรม จะเป็นกิจกรรมรับน้องหรือกิจกรรมอะไรก็ตาม ไม่ทราบเหมือนกันว่าอาจารย์หลายท่านมีคำถามหรือป่าวว่า เขารับน้อง หรือเขาซ้อมเชียร์ หรือเต้นไถ่อย่างอะไรพวก มันตอบโจทย์สังคมเข้มข้นไหม ซึ่ง สิ่งที่เด็กร้องสนุกสนานแล้วทำทำ มันสื่อลามกออกมาแบบนั้นเลย คือเราคนรุ่นเก่ามองแล้วทำไมนักศึกษาทำทำลามกจัง แต่เด็กเขาสนุก เขาไม่มองเป็นทำลามก เหมือนวัฒนธรรมที่เขาเรียนรู้กันมา รุ่นพี่สั่งสมให้รุ่นน้อง กลายเป็นเรื่องสนุกสนานสำหรับเขา</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● คือรู้อะไรต้องรู้ให้ชัดเจนเวลาเราคืนงานเขาเขาจะพยายามมองหาว่าเราวิจารณ์ตอบคำถามได้ มีเหตุมีผล ● ครูก็ต้องไม่มาเป็นพระเอกนางเอกและต้องให้เด็กทำกิจกรรมให้เยอะ กิจกรรมจะทำให้เกิดทักษะ

ผู้เล่าเรื่อง	รายละเอียดของเรื่อง	สรุปความรู้ที่ได้
	<p>แต่พอเรามองปุ๊บเรารู้สึกอนาคต เรารู้สึกว่านี่เยาวชนของชาติกำลังหลงอยู่กับอะไร หลงอยู่กับกิเลสตัณหามากกว่า เขาน่าจะพัฒนาความคิด คือคุณทำกิจกรรมได้แต่น่าจะเอาเพลงอะไรที่มันจรรโลง ที่ทำให้เด็กมีความคิดที่สร้างสรรค์มากกว่านี้ คือเราเห็นแบบนี้มาตลอดจนกระทั่งเที่ยงคืนดึกตื่นจนกระทั่งจะสอบ final ซึ่งเรามีความรู้สึกว่าควรจะมีคนมาคอยดูรอบตรงนี้ดีไหม รศ.แสงอรุณ กล่าวว่า คือจริง ๆ ก็ไม่ได้อยากจะชี้ชวนว่า เราจะต้องไปรบกับ สพน. หรืออะไรอย่างนี้นะคะ แต่ว่า อย่างน้อยถ้าหากว่ามีเสียงจากครูบาอาจารย์บ้าง ว่ากิจกรรมที่เด็กทำมันออกแบบมาดีกว่านี้ได้ไหม โดยฟังความคิดเห็นเห็นเด็กด้วยนะค่ะ ไม่ใช่เราไปออกแบบให้เขานะ คือต้องให้เด็กมาออกแบบ และคุยกับเขา ที่นี้การเรียนการสอนของพวกเรา ถ้าไม่ไปด้วยกับกิจกรรมนักศึกษา เราก็คงไม่ต้องไปคาดหวังอะไรมาก ต่อให้หลักการการศึกษาตีขนาดไหนไม่ว่าจะจาก 3 R ได้แก่ Reading (การอ่าน), การเขียน(Writing) และ คณิตศาสตร์ (Arithmetic) และ 4 C (Critical Thinking - การคิดวิเคราะห์, Communication- การสื่อสาร Collaboration-การร่วมมือ และ Creativity-ความคิดสร้างสรรค์ หลักการดีมาก ๆ เลย แต่อย่างสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในประเทศไทยหรือในหัวเฉียวฯ มันเป็นไปตามนั้นไหม มันมีการบูรณาการใหม่ ระหว่างกิจกรรมนักศึกษากับการเรียนการสอน อย่างวิธีการสอนแบบ Flip classroom ก็คือ กลับหัวเรียน คือ ครูขึ้นมาจับบทบาทแทนเด็ก แต่จริงๆ แล้วอยากจะใช้คำว่า ตีลังกาเรียนดีกว่า คือ ให้มันเกิดบรรยากาศสนุกสนาน ด้วย แล้วก็พลิกกลับด้วย ความสำคัญ 2 ประการที่อยากจะสรุป ร่วมมือกันทุกฝ่าย ไม่ว่าจะฝั่งกิจกรรมนักศึกษา หรือ ครู</p> <p>ครูก็ต้องเตรียมตัวมาดีจริง คือ รู้กว้าง รู้ลึก เชื่อมั่นตัวเองอย่างไม่โก่ง ไม่รู้ก็ต้องบอกว่าไม่รู้ หรือจะหาความรู้ใหม่มาบอกกับเด็ก ไม่ใช่ทำสู้อู้แล้วบอกเด็กผิด ๆ เช่น อันนี้จากประสบการณ์เลยว่า เวลาเอาเด็กออกไปภาคสนาม เด็กชาวจีน ถามว่า รูปปั้นไก่เยอะแยะเลยที่ศาลเจ้าแห่งหนึ่ง ทำมันมันเยอะอย่างนี้ละอาจารย์ มีอาจารย์ที่ไปด้วยตอบว่า อ้อเกิดปีไก่ ซึ่งจริง ๆ แล้วเป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง เพราะว่าทั่วประเทศตอนนี้ เหมือนกับจะมีรูปปั้นไก่ไปวางเช่นสรวยอยู่หลายศาลเจ้าเลย แสดงว่าเจ้าเกิดปีไก่อันทั่วประเทศเลยหรือ อย่างนี้ก็ต้องพลิกคำเล็กน้อยว่า สงสัยเจ้าจะเกิดปีไก่อหรือป่าว หรือทิ้งประเด็นให้เด็กไปคิดต่อ แต่อย่าตอบอย่างสรุปผิด ๆ ไปแบบนั้น</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● กิจกรรมนักศึกษาๆ ออกแบบ ไม่ใช่ว่าครูไปออกแบบให้เขา นะ คือต้องให้เด็กมาออกแบบ และคุยกับเขา ที่นี้การเรียนการสอนต้อง ร่วมมือกันทุกฝ่าย ไม่ว่าจะฝั่ง นักศึกษา หรือ ครู ● ครูก็ต้องเตรียมตัวมาดีจริง คือ รู้กว้าง รู้ลึก เชื่อมั่นตัวเองอย่างไม่โก่ง ไม่รู้ก็ต้องบอกว่าไม่รู้ หรือจะหาความรู้ใหม่มาบอกกับเด็ก ไม่ใช่ทำสู้อู้แล้วบอกเด็กผิด ๆ

ผู้เล่าเรื่อง	รายละเอียดของเรื่อง	สรุปความรู้ที่ได้
	<p>สังคมไทยเป็นสังคมของการทำงานแบบเบลอๆ คือ สวย รวยข้อมูล แต่หาแก่นสารไม่ค่อยจะเจอ ก็คือ ลงสู่การปฏิบัติแบบจริงจังไม่ได้ จริง ๆ แล้วเรามีพรบ.การศึกษาแห่งชาติ ที่หลักการดีทุกอย่าง ภาษาสวยงาม มีเหตุมีผล อย่างพรบ.ปี 2542 หมวดที่ 1 บททั่วไป ความหมายและหลักการมาตรา 6 การจัดการการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทย ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำเนินชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข มาตรา 7 รู้จักพึ่งตัวเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ และเรียนรู้ด้วยตัวเองอย่างต่อเนื่อง ในปี 42 นะคะ 10 กว่าปีมาแล้ว การศึกษาไทยก็ยังไม่ได้ย่ำอยู่กับที่ แต่ถอยหลังไปเรื่อย ๆ เพราะว่าประเทศอื่นเขาก้าวหน้าถ้าเราไปละคิดว่าถ้าเราจะพัฒนาเด็กเรา เราไม่ต้องรอรัฐบาลหรือหน่วยงานต่าง ๆ เราควรพัฒนาจากจุดเล็ก ๆ ไปเพราะตอนนี้เด็กไทยด้อยคุณภาพกว่าเด็กต่างชาติ มีอีกวิชาหนึ่งที่อยากฝากไว้ คือวิชา วัฒนธรรมไทย - จีน นักศึกษาเขาทำการอย่างสนุกสนาน งาน 40 กว่าชิ้นที่เด็กทำให้อู มีทั้งเรื่องอาหาร สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ซึ่งทำให้เด็กได้รับรู้วัฒนธรรมอาหาร ที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ของเราที่มันควรจะถูกต้องยอดออกไปอีก สรุปว่า คุณครูต้องทำตัวเป็นน้ำชาครึ่งถ้วย เราจะต้องเติมความรู้จากนักศึกษาไปด้วย</p>	

วาทะเด็ด

ครูก็ต้องเตรียมตัวมาดีจริง คือ รู้กว้าง รู้ลึก เชื่อมั่นตัวเองอย่างไม่โกง ไม่รู้ ก็ต้องบอกว่า ไม่รู้ หรือจะหาความรู้ใหม่มาบอกกับเด็ก ไม่ใช่ ทำสูรู้ แล้วบอกเด็กผิด ๆ

ผู้เล่าเรื่อง	รายละเอียดของเรื่อง	สรุปความรู้ที่ได้
<p data-bbox="119 324 295 436">อาจารย์อรุณ พุกบางจาก</p> 	<p data-bbox="327 273 1225 1321"> อาจารย์อรุณ กล่าวสวัสดิ์คณะกรรมการทุกท่าน โดยกล่าวว่ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่มีโอกาสได้มาพูดในวันนี้โดยที่ตัวเองไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่าต้องมาประชันกับท่านผู้มีประสบการณ์อย่างสูงมากทั้ง 2 ท่าน ก็รู้สึกเกรงกลัวตอนแรก อาจารย์ณัฐธิดา ก็พยายามให้กำลังใจเมื่อวานก็โทรไปบอกว่าไม่มีไร ชิว ๆ สบาย ๆ ผมก็อยากจะพูดเพิ่มเติมสั้น ๆ เกี่ยวกับเรื่องของสิ่งที่เราทำในการกลับมาสอนครั้งใหม่นี้ ก็ได้ค้นพบทฤษฎีส่วนตัวในการเรียนการสอนก็มีชื่อว่า class management คือ ขอบเขตของไอเดียของ ผศ.ปราโมทย์ว่า ทำตัวเป็นผู้จัดการ ผมจะนำมาขยายว่า เราเป็นครู แต่ในยุคปัจจุบัน เราต้องทำตัวเป็นผู้จัดการในฐานะที่ผ่านงานบริษัทมาก่อน คือว่าเราต้องบริหารจัดการคลาสให้ลงตัว แทนที่จะไปสอนเหมือนสมัยก่อนอย่างที่ท่านอาจารย์ว่า เราก็ใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยได้ด้วย คือ การบริหารคลาสก็คือว่า เนื้อหาถ้าเรามีมากเกินไปเราก็แบ่งออกไปข้างนอกบ้าง ให้เด็กไปทำงานข้างนอกบ้าง ทำในคลาสให้พอเหมาะกับเวลาที่เรามีได้ อย่างผมก็มีการสอน listening แล้วก็ได้เด็กทำส่วน listening เอง ให้เด็กไปจับกลุ่มกันแล้วก็เข้าเว็บไซต์ของ English Corner หนังสือที่เราใช้กันอยู่ และให้เด็กจับกลุ่มทำกันเอง แล้วก็เอาผลงานมานำเสนอในชั้นเรียน การทำแบบนี้ทำให้เราประหยัดเวลาได้มาก ในเรื่องของ การสอนคำศัพท์ แทนที่เราจะสอนเองเราก็ Assign ให้เด็กไปหาคำศัพท์ในหนังสือที่เรียน แล้วก็ไปดูว่าพยางค์ไหน เน้นหนักพยางค์ไหนแล้วก็ฝึกมา เพราะว่าสมัยนี้เทคโนโลยีก้าวหน้า เด็กสามารถรู้ว่า คำ ๆ หนึ่ง stress เน้นเสียง คำไหนได้ พยางค์ที่ 1 2 3 เด็กเข้า google แล้วสามารถที่จะเรียนรู้ตรงนี้ได้ เราก็ Assign เด็กไป แล้วก็จะมีการทดสอบด้วย เพราะฉะนั้นเราก็จะใช้เวลาข้างนอกคลาสส่วนใหญ่เลย แล้วใช้เวลาข้างในให้พอเหมาะกับเนื้อหา ที่เหลืออยู่ </p> <p data-bbox="327 1332 1225 1904"> เรื่องของ Peer consultation หมายถึงว่าการให้เด็ก Correct แก่ใจ ตรวจสอบเอง หมายถึงว่าเราให้เด็กทำแบบฝึกหัดมาแล้วเราก็เลือกคนที่ทำถูกแล้วก็ตั้ง สมมติว่ามีอยู่ 5 คน ที่ทำถูกต้องหมดทุกอย่างแล้วก็ตั้งเป็นคณะลูกขุนขึ้นมา คณะลูกขุนก็จะนั่งอยู่หน้าห้อง ชอบใจคนไหนก็ไปเข้าแถวรอปรึกษา แต่ที่นี้เราต้องอบรมคณะลูกขุนไว้ก่อนนะว่า ต้องถูกต้องให้หมดนะ และเพื่อนก็จะรับคำปรึกษาจากคณะลูกขุน แล้วก็ได้ผลดีนะ คือเราตรวจสอบเสร็จในเวลารวดเร็วและคณะลูกขุนก็เป็นหัวหอกที่ทำอะไรซ้ำแล้วซ้ำอีกและก็จะเป็นคนที่ทำคะแนนได้สูงในห้อง สูงยิ่งขึ้นไปอีก และก็จะมีการเพิ่มมากขึ้น และก็จะประหยัดเวลามาก ส่วนลักษณะของการทำงานผมก็จะกระจายจริตของการทำงาน Assign มีทั้งงานคู่ งานกลุ่ม งานเดี่ยว งานคู่ผมก็ให้นักศึกษาทำเป็นหนังสือนอกเวลาแบ่งเป็นงานกลุ่มแล้วก็ใช้กลวิธีของ Entertainment เข้ามาช่วยในสมัยเมื่อ 2 ปีที่แล้วจะเห็นว่ามียายการ The Voice </p>	<ul style="list-style-type: none"> <li data-bbox="1252 273 1492 548">● การบริหารคลาสก็คือว่า เนื้อหาถ้าเรามีมากเกินไปเราก็แบ่งออกไปข้างนอกบ้าง ให้นักศึกษาไปทำงานข้างนอกบ้าง <li data-bbox="1252 604 1492 884">● Assign ให้เด็กไปหาคำศัพท์ในหนังสือที่เรียน แล้วก็ไปดูว่าพยางค์ไหน เน้นหนักพยางค์ไหน แล้วก็ฝึกมา <li data-bbox="1252 940 1492 1758">● เรื่องของ Peer consultation ให้นักศึกษา Correct แก่ใจ ตรวจสอบเอง เลือกคนที่ทำถูกมา 5 คน ที่ทำถูกต้องหมดทุกอย่างแล้วก็ตั้งเป็นคณะลูกขุนจะนั่งอยู่หน้าห้อง ให้นักศึกษาชอบใจคนไหนก็ไปเข้าแถวรอปรึกษา แต่ที่นี้เราต้องอบรมคณะลูกขุนไว้ก่อนนะว่า ต้องถูกต้องให้หมดนะ และเพื่อนก็จะรับคำปรึกษาจากคณะลูกขุน

ผู้เล่าเรื่อง	รายละเอียดของเรื่อง	สรุปความรู้ที่ได้
	<p>ผมก็นึกว่าให้เด็กออกมาพูดบ้าง แทนที่จะนั่งฟังอย่างเดียว ก็ให้เด็กแบ่งกลุ่มกันโดยแบ่งเป็นคู่และก็รับผิดชอบหนังสือนอกเวลาคู่ละบท และก็ให้เด็กออกมาพูด สมมติว่า บทที่ 1 แบ่งเป็น 3 คู่ และก็ให้พูดทั้ง 3 คู่ และให้เพื่อนในห้องโหวตว่าคู่ไหนเล่าได้ดีที่สุด ใช้คำพูดได้ดีที่สุด และเข้าได้ได้ง่ายที่สุด คู่นั้นก็จะเป็นคนชนะ เพราะฉะนั้นเด็กจะมีความรู้สึกของตัวเอง proud และก็เป็นกรรมการก็จะตั้งใจฟังแล้วก็ฟังเพื่อนสั้น ๆ ทั้ง 3 คน เด็กก็จะได้รับความรู้ และตัวเองก็ต้องตั้งใจเพราะเป็นกรรมการ ก็ใช้เรื่องของ Entertainment เข้ามาเกี่ยวข้อง เพราะฉะนั้นเราต้องมองรอบด้านว่ามีสิ่งไหนที่เรานำมาประยุกต์ใช้ได้เราก็ใช้ และอีกอย่างหนึ่งเรื่องของ การเรียนการสอนโดยใช้หลักของ class management เข้ามา และก็มีเรื่องของ HR คือ เรื่องการเช็คเวลาเข้าเรียน จะแบ่งคะแนนเป็น 5 กับ 5 คือ การเข้าเรียน 5 คะแนน และจิตพิสัย 5 คะแนน คือทุกคนจะได้หมด ถ้าทำตามเงื่อนไข แต่ถ้า ไม่ทำตามเงื่อนไข เช่น จะหักคะแนนคนมาสายประจำ คะแนนจิตพิสัยก็จะลดลง 2 คะแนน หรือโทรศัพท์ในห้องหัก 1 คะแนน ก็เป็นกฎทั่ว ๆ ไป อันนี้ก็จะบอกว่าในศตวรรษที่ 21 เรามีนวัตกรรมในการเรียนการสอนใหม่ก็จริงแต่ว่า สิ่งที่อยู่ในศตวรรษก่อน ๆ มันก็มีความสำคัญเหมือนกัน อันนี้อาจจะเป็นส่วนหนึ่งเราก็อย่าทิ้งไปซะหมด เราก็เอาศตวรรษที่ 19 , 18 มาใช้บ้าง ก็อย่างที่บอก คือ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ เราก็บอกไว้คร่าว ๆ แล้ว รอบนี้ก็มีเท่านี้</p> <p>อ.อรุณ ประเด็นแรกก็คือ การรับน้องกับกิจกรรมที่นักศึกษาทำในแง่ดีของกิจกรรมที่นักศึกษาทำก็คือว่า ครูก็ดีใจนะที่พวกคุณใช้เวลาฝึกการเชื่อมระหว่างกันแทนที่จะไปสังคมก้มหน้าแต่ทำให้มันพอประมาณ อย่างเช่น 2 อาทิตย์ก่อนสอบขอให้หยุดและอ่านหนังสือบ้าง ประมาณว่าไม่เห็นโรงศพไม่หลั่งน้ำตา ประเด็นที่ 2 ผมใช้คำว่า การตกม้าตายในห้องเรียน คือเด็ก จะค้นหาข้อมูลจาก Google เสมอเพื่อที่จะคอยตรวจสอบเราว่าเรานำเสนอสิ่งที่ถูกต้องไหม หรือ จริงไหม คือ เราต้องคอยระวังเพราะเด็กนั้นจะหาข้อมูลได้เร็วกว่าเรา อีกประเด็นคือ ตอนสอนอยู่ แก้วเด็กเดินไปเข้าห้องน้ำ อย่างอาจารย์บางท่าน จะเข้าสายให้นักเรียน 15 นาที ใน 15 นาทีนี้เด็กจะต้องไปเข้าห้องน้ำ ทำธุระส่วนตัวให้เสร็จเรียบร้อยก่อนเข้าห้องเรียน เพราะถ้าเข้าห้องเรียนแล้วจะไม่มีเวลาปล่อยให้</p>	<p>● ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มเป็นคู่เล่าหนังสือนอกเวลาคู่ละบท และก็ให้ออกมาพูด และให้เพื่อนในห้องโหวตว่าคู่ไหนเล่าได้ดีที่สุด ใช้คำพูดได้ดีที่สุด และเข้าได้ได้ง่ายที่สุด คู่นั้นก็จะเป็นคนชนะ เพราะฉะนั้นนักศึกษาจะมีความรู้สึกของตัวเอง proud และการเป็นกรรมการก็จะตั้งใจฟังด้วย</p>

วาทะเด็ด

- เราเป็นครู แต่ในยุคปัจจุบัน เราต้องทำตัวเป็นผู้จัดการ
- ลักษณะของการทำงานผมก็จะกระจายจิตของการทำงาน Assign งานให้นักศึกษา มีทั้งงานคู่ งานกลุ่ม งานเดี่ยว

ภาพกิจกรรมการเล่าเรื่องที่น่าข้อปฏิบัติที่ดีนำไปใช้ในการทำงาน
กลุ่มชุมชนคนทำงาน เรื่อง การเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21
วันจันทร์ที่ 14 ธันวาคม 2558

รายชื่อผู้เข้าร่วมกิจกรรมการเล่าเรื่องที่น่าข้อปฏิบัติที่ดีนำไปใช้ในการทำงาน
 กิจกรรมถ่ายทอดความรู้ : ชุมชนนักปฏิบัติ (CoP : Community of Practice)
 กลุ่มชุมชนคนทำงาน เรื่อง การเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21
 วันจันทร์ที่ 14 ธันวาคม 2558

ที่	ชื่อ-นามสกุล
1	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นิก สุนทรธัย
2	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อารีลักษณ์ หาญมนตรี
3	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพรัตน์ ธนานุรักษากุล
4	รองศาสตราจารย์ แสงอรุณ กนกพงษ์ชัย
5	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปราโมทย์ ชูเดช
6	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รัชนิพร ศรีรักษา
7	อาจารย์อรุณ พุกบางจาก
8	อาจารย์พรรณศิริ แจ่มอรุณ
9	อาจารย์จิตติณชูลี บุญช่วย
10	อาจารย์ ดร. ธงชัย หงษ์จร
11	อาจารย์นัฐธิยา บุญอาพัทธ์เจริญ
12	อาจารย์บุญช่วย สนสี
13	อาจารย์สุภาพร กวินวศิน
14	อาจารย์สุภารัตน์ จันทร์เพิ่มพูนผล
15	อาจารย์พิชญ์สินี ชาวอุไร
16	อาจารย์ศาริณี ตั้งอุทัยสุข
17	อาจารย์วชิรา เจริญจิตร

รายชื่อคณะกรรมการเครือข่ายการจัดการความรู้ภายในและภายนอกคณะศิลปศาสตร์
 กิจกรรมชุมชนนักปฏิบัติ (CoP : Community of Practice)
 กลุ่มชุมชนคนทำงาน เรื่อง การเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21
 วันจันทร์ที่ 14 ธันวาคม 2558

คุณเอื้อ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นิก สุนทรธัย คณบดีคณะศิลปศาสตร์	
คุณอำนวย	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพรัตน์ ธนานุรักษากุล	
คุณประสาน	อาจารย์บุญช่วย สนสี	
คุณกิจ	รองศาสตราจารย์ แสงอรุณ กนกพงษ์ชัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปราโมทย์ ชูเดช อ.อรุณ พุกบางจาก	
คุณลิขิต	อาจารย์สุภาพร กวินวศิน อาจารย์พิชญ์สินี ชาวอุไร อาจารย์ศาริณี ตั้งอุทัยสุข อาจารย์สุดารัตน์ จันทร์เพิ่มพูนผล	
การจัดการโครงการฯ (KM)	อาจารย์นัฐธิดา บุญอาพัทธ์เจริญ	
เลขาโครงการฯ (KM)	อาจารย์วชิรา เจริญจิตร	
ผู้ร่วมสกัดความรู้	<ul style="list-style-type: none"> — ผู้ช่วยศาสตราจารย์อารีลักษณ์ หาญมนตรี — ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพรัตน์ ธนานุรักษากุล — ดร. ธงชัย หงส์จร — อาจารย์สุดารัตน์ จันทร์เพิ่มพูนผล — อาจารย์นัฐธิดา บุญอาพัทธ์เจริญ 	<ul style="list-style-type: none"> — อาจารย์พิชญ์สินี ชาวอุไร — อาจารย์ศาริณี ตั้งอุทัยสุข — อาจารย์วชิรา เจริญจิตร — อาจารย์ศุขญา สนสี — อาจารย์สุภาพร กวินวศิน

คณะกรรมการการจัดการความรู้คณะศิลปศาสตร์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์
นิก สุนทรชัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์
อารีลักษณ์
หาญมนตรี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร.นพรัตน์ รัตนรักษากุล

ดร.ธงชัย หงส์จร

อาจารย์นัฐริยา
บุญอาทิตย์เจริญ

อาจารย์
ศุชนุภา สนสี

คณะกรรมการการจัดการความรู้คณะศิลปศาสตร์

อาจารย์สุภาพร
กวินวศิน

อาจารย์สุดารัตน์
จันทร์เพิ่มพูนผล

อาจารย์พิชญ์สินี
ขาวอุไร

อาจารย์ศาริณี
ตั้งอุทัยสุข

อาจารย์วชิรา
เจริญจิตร

